

robovi. Stegno se je razvleklo na robu divana. Ko je preganila nogo, jo je zdebela, stopalo je bingljalo. »Prinesel sem vino,« je rekel; s pogledom nanzanil, da prihaja. Po glavi ga je udarila senca okenskega okvirja, neki lonec je piskal. Približal se ji je s hrbta, za lase jo je pritisnil k svojemu trebuhu. Hohooo. »Kaj pa, če pride Mirko?« »Mirka sem poslal po žarnice.« Zagrabil jo je in se spustil k njej, in čevelj je padel, drugega je še hrapavo sezuval z debelimi prsti stopala.

Nadaljuje se

Dane Zajc:

ROŽENGRUNTAR

Jutro

Udari ga udarec božji.
Zdirja okrog nas v krogih,
ki so čezdalje tesnejši. Lahko vidimo,
kako žaga njegovo hrbtenico
električna drhtavica. Že zelo hitra
in nenaravna.

Udarec božji ga udari na jutranjem sprehodu.
(Važno: če se zgrudi, ga zvežimo in odnesimo domov.
Pazimo, da nas ne rani. Zelo je že kužen.)
Zgrudi se redkokdaj, samo če je star ali bolehen.
Narobe: dirja še hitreje in ko ga kličemo,
nas ne sliši.
Sam preseka kroženje. Hitro kot bi ga izstrelil
zdrvi čez prostor, ki ga vidimo.
Kar huščne čez polje, travnik ali trg.
In že ga ni več.

Udarec božji odvrši za njim.
Najbolje je, da počakamo
kako uro, dve. Zdaj podivja brez sprenevedanja.
Električna žagica mu zajaha hrbtenico.
Raztrga vse, kar mu pride pod zobe.

Precej pozneje ga najdemo skritega,
najraje v kakem grmovju, robidovju ali drugačnem
ščavju. — Tja se zarije in kaže,
da se sramuje samega sebe.

Udarec božji mu lebdi nad glavo.
Lahko ga pokličemo. Vdano nam bo sledil.
Ampak za nobeno ceno ne bo pogledal
svojemu gospodarju v obraz.

Izjema:

Gospodar z Rožnega grunta ga je našel
tako zaritega v črne robidnice
in mu pogledal v oči.
Bodisi da je preskočila iz njih klica bolezní,
bodisi da je bil Rožengruntar po naravi mehek,
naenkrat je možak zavpil in poskočil zelo visoko.
Potlej se je gibal samo še na ta način.
Tudi drugače je postal nečloveški:
popadal je ljudi in bil nevaren za sosesko.
Moralí so ga pobiti kakor ljubo žival.

Poldne

Ko se vrne, se naseli v svojem kotu.
Liže se po tacah, trebuhu in si trebi kožuh.
Ušesa so povešena. Oči krvave.
Zelo je žejen. Popije vsakršno tekočino,
ki jo postavimo predenj.
Redkokomu pokaže zobe.
Če mu jih pregledamo, so brez navadne beline.
Tudi brez ostrine. Mesečinasti so zobje,
od skrknenega mesca oblizani.

Kadar vstane, napravi dva tri korake,
se obrne v krogu na nogah, ki so zelo votle.
Potem spet leže.

Njegov spanec ni sproščen.
Podoben je votlini,
katere ozki vhod branijo zobate skale.
Votlini, v katero se boji vstopiti.
Prostoru, kateremu ne zaupa.
Kjer bojo naskrivaj vadjljali za njegovo telo.
Pogosto se prebujá in nas pogleda z očmi,
ki so obupale nad vsako pomočjo.
Pa spet čofne v svojo votlino,
v kateri si komaj komaj upa dihati.
Včasih nam tudi zapoje iz spanja
z glasom smeha in pogumne vedrine.
Ampak petje je samo goljufija v sanjah.

Najbolje je, da ga zgrabimo zdaj.
Brez usmiljenja ga zavežimo v vrečo
skupaj s kamnom ali s kako
rečjo, težjo od njegovega telesa
in ga utopimo v zelo globoki vodi.
Vendar se usmiljenemu človeškemu srcu
upira dejanje zahrbtnosti.